

[Alfred Jensen.]

at en 4 årsplan for landets genoprustning skulle realiseres på 2 år, men hvad denne plan gik ud på, fik man ingen besked om. Der forelå ikke engang en skitse over, hvad man havde tænkt sig. Både regeringen og folketingets flertal var tilfreds med de oplysninger, ministeren gav, og man gennemførte forslaget om militærbevillingerne i huj og hast.

Andre oplysninger, som mit parti ønskede angående forslagets virkning, når det blev ophøjet til lov, blev ikke givet. Vi kunne ikke få at vide, hvorledes denne ekstraordinære militærbevilgning ville komme til at indvirke på den årlige drift. Vi kunne ikke få oplyst, hvorledes det ville være angående indkaldte styrker og omfanget af og tjenestetiden for det indkaldte mandskab. Denne mangel på oplysninger understregede for os, at det, den danske regering her sagde ja til, var noget, som den egentlig ikke kendte til, men som var ønsket udefra, og at det var i De Forenede Stater, i Atlanterrådet, man udstedte ordrer til, hvad der her skulle ske i Danmark, og at rigsdagsflertallet kun gennemførte servilt det, som der fra USA's side var fremsat ønske om.

Har vi ikke fået fyldestgørende oplysninger, da forslaget blev behandlet, og i perioden, der er gået siden, så er der dog sket et og andet, som må åbne øjnene hos folk for, hvorledes det egentlig står til her i Danmark. Jeg tænker her på de spørgsmål, der blev stillet til os angående den såkaldte enhedskommando og angående Vesttysklands oprustning. Heller ikke her blev der givet reelle oplysninger. Her drejede det sig kun om at få svaret ja på de to stillede spørgsmål. Der gives ikke hverken på den ene eller den anden måde reelle oplysninger om, hvad det egentlig er, landet her har indladt sig på, og kan man tro de meddelelser, der er kommet offentligt frem, er der ejheller nogen her, der ved, hvad det drejer sig om. Det vil sige, at det hele faktisk endnu er uafgjort for Danmarks vedkommende. Men det ændrer ikke noget ved, at man andre steder afgør, hvad danske skatteydere, hvad danske statsborgere skal betale, hvad de skal forpligte sig til.

Denne mangel på klarhed, man kan vel næsten sige dette hemmelighedskræmmeri, har betydet, at større og større dele af det

danske folk bliver mere og mere skeptisk overfor den militærpolitik, der føres her i landet, og hvor man kommer, møder man mennesker, der kritiserer det meget stærkt og påviser, at når der bare er tale om krig og ødelæggelsesmidler, så volder det ingen vanskelighed at tilvejebringe et stabilt rigsdagsflertal for at bevilge flere hundrede millioner kroner, men når det drejer sig om beskedne beløb til sociale formål, så er det straks vanskeligere. Det er jo rigtigt, hvad en af mine gamle arbejdskammerater, der på trettende år sidder lammet af leddegigt, sagde til mig: nu sidder jeg her, og der er kommet lægemidler frem, som kan helbrede mig for min lidelse, under alle omstændigheder kan jeg blive befriet for de smerter, jeg har, men hospitalet har svaret mig: det er for dyrt, det vil ikke blive bragt i anvendelse! Så kan han sidde og håbe. Den eneste trøst, han har, er, at om et år skal han bæres fra sengen og ind til bordet, i dag kan han gå. Så sagde han videre: derfor harmer det mig, at når det drejer sig om hundredvis af millioner til militær og til krigsudgifter, som vil betyde lemlæstelse af andre mennesker, så er der ingen karrighed. Ja, han har ret, og alle andre, der påviser, hvilken karrighed der er lagt for dagen, når det gælder sociale foranstaltninger, har jo også ret. Det er en kendsgerning, at når vi har diskuteret sociale foranstaltninger, når man diskuterer foranstaltninger til hjælp for syge og invalider, så er der ingen mulighed for at skaffe penge, men her, hvor det drejer sig om krigsmidler, kan man nok skaffe pengene, og det er jo beskæmmende for Danmark og for det danske folk, at det ikke engang er os selv, der afgør, hvad der skal bruges på disse områder, at man faktisk har indskrænket rigsdagens rolle til at sige ja til de ønsker, der fremsættes fra Atlanterrådet. Det var fra denne organisation, ønsket kom om oprustning, det var fra denne organisation, ønsket kom angående den såkaldte enhedskommando og Tysklands genoprustning, og vi svarede ja, men med De Forenede Staters optræden i Korea og i Østen må enhver, der har øjne i hovedet, kunne se, hvad det egentlig er, vi har bundet os til, og at det Amerika, som vi følger op, er gået fra den kolde til den varme krig.

Vi kommunister har fra første færd påpeget, hvor farligt det var at slutte op bag